

[Prima Pagină](#) > ... > [Proceduri Judiciare](#) > [Cauze Civile](#) > [Obținerea Probelor](#) > Hungary

Obținerea probelor

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Ungaria

1 Sarcina probei

Sarcina probei aparține părții ale cărei interese sunt afectate în mod negativ dacă efortul de a furniza probe nu are rezultate pozitive.

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

Dacă legea nu prevede altfel, părțile au obligația de a expune faptele relevante ale cauzei și de a furniza probe în sprijinul afirmațiilor lor. Dacă legea nu prevede altfel, faptele relevante dintr-o cauză trebuie să fie probate de către partea care are interesul ca faptul respectiv să fie acceptat de instanță ca fiind adevărat, iar consecințele lipsei de probe în sprijinul acestui fapt sau neprobarea acestui fapt vor fi suportate de partea respectivă. Într-un litigiu de muncă, angajatorul trebuie să probeze conținutul tuturor contractelor colective de muncă, toate regulile și instrucțiunile interne necesare pentru a decide cu privire la obiectul cauzei și orice document generat ca parte a activității angajatorului care este necesar pentru a decide cu privire la litigiu, pentru corectitudinea calculului legate de prestațiile solicitate, dacă sunt contestate, și pentru plata oricărei prestații, în cazul unui litigiu având ca obiect indemnizațiile.

Într-un litigiu privind un raport de muncă din sectorul public, organismul din sectorul public trebuie să probeze conținutul dispozițiilor și instrucțiunilor cu aplicabilitate generală care sunt necesare pentru a decide cu privire la obiectul cauzei și orice document generat ca parte a activității organismului din sectorul public care este necesar pentru a decide cu privire la litigiu, pentru corectitudinea calculului contestate legate de prestațiile solicitate și pentru plata oricărei prestații, în cazul unui litigiu având ca obiect indemnizațiile.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

În cazul incapacității de probare, faptul care trebuie probat de către partea afectată de o astfel de incapacitate poate fi acceptat de instanță ca fiind adevărat dacă instanța nu are nicio îndoială cu privire la veridicitatea acestuia. O declarație factuală poate fi acceptată de instanță ca fiind adevărată dacă instanța nu are nicio îndoială cu privire la veridicitatea acesteia și, în cazul în care este recunoscută de partea care a formulat opoziția, dacă este prezentată de părți în mod identic și nu este contestată de partea care a formulat opoziția în pofida faptului că instanța a invitat această parte să procedeze astfel sau dacă trebuie să fie considerată necontestată în temeiul acestei legi. Faptele care sunt considerate de către instanță ca fiind cunoscute în mod obișnuit sau despre care instanța are cunoștință în mod oficial sunt luate în considerare de către instanță chiar dacă nu sunt invocate de niciuna dintre părți. Instanța ține cont din oficiu de prezumțiile legale, inclusiv de circumstanțele care, în temeiul legii și dacă nu se furnizează dovezi contrare, trebuie să fie considerate adevărate. De exemplu, în dreptul familiei, există un număr limitat de prezumții irefragabile și fapte pentru care legea nu permite dovezi contrarii.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența aceluia fapt?

Normele ungare de procedură civilă nu prevăd un nivel minim de certitudine din partea instanței. Dacă legea nu prevede altfel, instanța nu se limitează la aplicarea unor reguli formale, metode sau mijloace de probă specifice și este liberă să se bazeze pe dovezi de la părți sau orice alte dovezi care sunt adecvate pentru a stabili faptele legate de cauză. Totuși, aceste dispoziții nu se aplică prezumțiilor legale, inclusiv dispozițiilor legislative care stipulează că anumite fapte trebuie să fie considerate adevărate dacă nu se furnizează dovezi contrare. Potrivit convingerii sale, instanța stabilește faptele relevante ale cauzei prin compararea și evaluarea individuală și în comun a declarațiilor și a conduitei părților în timpul procedurii, precum și a probelor descoperite în timpul audierii și a altor date referitoare la acțiune.

2 Strângerea probelor

Instanța strânge probe pentru a stabili faptele necesare pentru pronunțarea unei hotărâri în cazul litigiului.

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?

Dacă legea nu prevede altfel, faptele relevante dintr-o cauză trebuie să fie probate de către partea care are interesul ca faptul respectiv să fie acceptat de instanță ca fiind adevărat, iar consecințele lipsei de probe în sprijinul acestui fapt sau neprobarea acestui fapt vor fi suportate de partea respectivă. În cadrul procedurilor civile, instanța poate dispune obținerea de probe din oficiu, dacă acest lucru este permis de lege.

În procedurile administrative, instanța poate dispune obținerea de probe din oficiu cu privire la fapte sau obținerea de probe în sprijinul circumstanțelor de care trebuie să țină seama din oficiu, dacă este vorba despre o încălcare ce pune în pericol un minor sau o persoană îndreptățită la prestații de invaliditate ori dacă legea prevede acest lucru.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

Se audiază martorii, se obțin opinii de la experți și, dacă este necesar, se audiază experți, se efectuează inspecții și se dispune ca deținătorii de documente, înregistrări video, înregistrări audio, înregistrări audiovizuale sau alte probe concrete să le prezinte instanței.

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

Instanța nu are obligația de a se conforma unei cereri de prezentare a probelor furnizate de o parte sau hotărârii sale referitoare la furnizarea de probe. Instanța poate respinge o cerere de furnizare de probe dacă cererea de furnizare a probelor nu a fost depusă în conformitate cu dispozițiile Legii CXXX din 2016 privind Codul de procedură civilă, cu excepția cazului în care legea prevede altfel, sau dacă partea care are obligația de a plăti avans din costurile de obținere a probelor nu și-a îndeplinit obligația de a plăti avansul, în ciuda faptului că a fost invitată să îl achite. Instanța respinge o cerere de furnizare de probe sau întrerupe obținerea probelor deja dispusă dacă acest lucru nu este necesar pentru pronunțarea unei hotărâri cu privire la litigiu.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

În special, mijloacele de probă includ dovezi obținute de la martori, opinii ale experților, documente, înregistrări video, înregistrări audio, înregistrări audiovizuale și alte dovezi concrete. Mijloacele de probă nu pot fi admise dacă sunt excluse prin lege sau, în cazul în care fac obiectul unor condiții, dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite. Probele pot fi obținute inclusiv prin inspecție. Nu se pot face declarații pe propria răspundere în cadrul procedurii.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experții martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

În conformitate cu principiul dovezilor directe, ca o regulă generală, martorii și experții prezintă probele în cadrul unei audieri. Dacă o parte dorește să își probeze afirmațiile prin documente, această parte trebuie să atașeze documentele la cerere sau trebuie să le prezinte la audiere. La documentele în limbi străine trebuie să fie atașată cel puțin o traducere simplă în limba maghiară. Dacă apare vreo îndoială cu privire la acuratețea sau integralitatea textului tradus, trebuie să se utilizeze o traducere autorizată; în absența acesteia, instanța nu va lua în considerare documentul. La cererea părții care prezintă proba, instanța poate impune părții cu interese opuse să pună la dispoziție orice document aflat în posesia sa și pe care ar avea obligația să îl elibereze sau să îl prezinte oricum în temeiul normelor de drept civil. În special, partea cu interese opuse este supusă unei astfel de obligații dacă documentul a fost emis în interesul părții care prezintă proba, dacă atestă un raport juridic cu privire la această din urmă parte sau dacă este legat de o audiere referitoare la un astfel de raport juridic. Dacă documentul se află în posesia unei persoane care nu participă la acțiune, instanța va dispune ca documentul să fie pus la dispoziție prin aplicarea normelor privind inspectia. Dacă o parte depune o cerere de furnizare de probe, instanța ia măsuri pentru obținerea documentelor sau a datelor deținute de o instanță, de un notar, de o altă autoritate publică, de un organism administrativ sau de o altă organizație, în măsura în care partea în cauză nu poate solicita în mod direct eliberarea documentului sau a datelor. Nu este necesară obținerea documentului original dacă nu se impune inspectarea acestuia și dacă partea prezintă o copie certificată sau simplă a acestuia în timpul audierii. Transmiterea unui document poate fi refuzată numai dacă acesta conține informații clasificate.

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

În general, nu.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

În general, nu există o astfel de obligație. În cazuri excepționale, și anume în procedurile de declarare a incapacității persoanei, instanța trebuie să invite un expert în psihiatrie pentru a evalua starea mentală a pârâtului.

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

Da, dar în anumite cazuri aceștia pot refuza să depună mărturie.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Următoarele persoane pot refuza să depună mărturie:

- rudele oricăreia dintre părți;
- o persoană care prin mărturia ei s-ar incrimina pe sine sau pe o rudă pentru comiterea unei infracțiuni cu privire la cauza relevantă;
- o persoană care se angajează să păstreze secretul profesional dacă mărturia sa ar însemna încălcarea obligației de păstrare a secretului profesional, cu excepția cazului în care partea în cauză o exonerează de la această obligație;
- o persoană care are obligația să păstreze confidențialitatea secretelor de afaceri cu privire la problemele în care prezentarea de probe ar însemna încălcarea obligației de confidențialitate, cu excepția cazului în care datele vizate de mărturie nu se califică drept secrete de afaceri în conformitate cu Legea privind accesibilitatea datelor de interes public și a datelor accesibile din motive de interes public sau dacă obiectul procedurii este de a decide dacă datele în cauză sunt ori nu sunt de interes public sau sunt ori nu sunt accesibile din motive de interes public;

mediatorul/expertul în procedura de mediere implicată în litigiu, furnizorii de conținut media și persoanele implicate într-un raport de muncă sau o relație similară cu astfel de furnizori, cu privire la chestiunile în care mărturia lor ar însemna dezvăluirea identității persoanei care le-a oferit informații în contextul desfășurării activității acestei persoane în calitate de furnizor de conținut media.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

Martorii, experții desemnați de instanță, deținătorii unui document sau obiect supus inspecției și alte persoane a căror participare la obținerea probelor este considerată necesară de către instanță (denumiți în continuare în mod colectiv „contribuitori”) sunt obligați să contribuie la obținerea probelor. În cazul în care un contribuitor nu își îndeplinește obligația fără a solicita în prealabil să fie scuzat pentru un motiv întemeiat pe care este în măsură să îl justifice, instanța va obliga contribuitorul să ramburseze costurile suportate, poate aplica o amendă contribuitorului, poate dispune înfățișarea obligatorie a contribuitorului, poate reduce remunerația contribuitorului și poate informa superiorul, supraveghetorul sau angajatorul contribuitorului cu privire la neprezentarea acestuia. Instanța poate aplica concomitent mai multe dintre aceste măsuri coercitive.

Măsurile coercitive nu pot fi aplicate împotriva unui minor sub vârsta de paisprezece ani, însă reprezentantul legal al acestuia poate fi obligat să ramburseze costurile suportate și poate fi obligat la plata unei amenzi.

În cazul în care un contribuitor își îndeplinește obligația sau solicită să fie scuzat pentru un motiv întemeiat pe care îl poate justifica după aplicarea oricărei măsuri coercitive, ordonanța privind măsura coercitivă va fi anulată de instanță.

Un martor poate introduce o cale de atac separată împotriva deciziei prin care este obligat să depună mărturie. Această cale de atac suspendă audierea martorului. În cazul în care refuzul martorului de a depune mărturie este, în mod evident, nefondat, instanța care se pronunță cu privire la calea de atac poate impune martorului o amendă, iar instanța care se pronunță în cadrul acțiunii principale poate obliga martorul să ramburseze costurile suportate.

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Reprezentantul legal al unui martor nu poate fi audiat în calitate de martor, cu excepția cazului în care persoana fizică reprezentată de acesta are capacitatea necesară pentru a participa la procedură.

O persoană care a acționat ca avocat al apărării nu poate fi audiată în calitate de martor cu privire la o chestiune despre care a luat cunoștință în calitatea sa de avocat al apărării sau dacă nu a fost eliberată de obligația de confidențialitate într-o chestiune referitoare la informații clasificate.

O persoană minoră sub vârsta de paisprezece ani poate fi audiată ca martor numai dacă probele așteptate de la mărturie sa nu pot fi furnizate în niciun alt mod.

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

Martorii se înfățișează la audiere în urma primirii unei citații din partea instanței unde, în principiu, vor fi audiați de judecătorul care prezidează sau, în cazul unui singur judecător, de către judecătorul care instrumentează cauza.

Judecătorul care prezidează ședința poate permite părții care inițiază audierea martorului, la cererea acesteia, să fie prima care adresează în mod direct întrebări martorului, înainte de a permite părții care a formulat opoziția să pună întrebări, dacă partea care a formulat opoziția a solicitat acest lucru. În astfel de cazuri, judecătorul care prezidează ședința și ceilalți membri ai completului de judecată pot pune întrebări martorului după ce acesta a fost interviuat de către părți.

3 Evaluarea probelor

Potrivit convingerii sale, instanța stabilește faptele relevante ale cauzei prin compararea și evaluarea individuală și în comun a declarațiilor și a conduitei părților în timpul procedurii, precum și a probelor descoperite în timpul audierii și a altor date referitoare la acțiune.

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru

instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Un mijloc de probă sau orice fragment separabil al acestuia este ilegal și nu poate fi utilizat în cadrul procedurii dacă

- a) a fost obținut sau prezentat prin încălcarea sau periclitarea dreptului unei persoane la viață și la integritatea fizică;
- b) a fost obținut prin orice altă metodă ilegală;
- c) a fost obținut în mod neregulamentar;
- d) prezentarea sa în instanță ar încălca drepturile referitoare la personalitate.

Cu excepția cazului în care a fost obținut sau prezentat prin încălcarea sau periclitarea dreptului unei persoane la viață și la integritatea fizică, un mijloc de probă ilegal poate fi luat în considerare de către instanță, în mod excepțional și ținând seama în mod adecvat de circumstanțele specifice și de măsura încălcării legii, a interesului legal afectat de încălcarea legii, de impactul elementului de probă ilicit asupra descoperirii faptelor, de ponderea altor elemente de probă disponibile și de toate celelalte circumstanțe ale cauzei.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

Declarația unei părți nu este considerată element de probă; cu toate acestea, instanța evaluează, de asemenea, afirmațiile părților atunci când stabilește faptele cauzei, astfel cum se descrie în răspunsul la întrebarea 3.

Ultima actualizare: 15/01/2024

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.